

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emily Bleeker
WHEN I'M GONE

Copyright © 2016 by Emily Bleeker

All rights reserved

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02173-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

EMILI BLIKER

Kad
me
ne bude

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

*Mojoj deci, koja veruju u mene daleko više nego
što bih se ja sama ikad usudila da verujem*

JANUAR

PRVO POGLAVLJE

Pogreb je bio lep. Kako ne bi bio? Natali je sve isplanirala, a uvek je imala smisla za organizaciju. Luk i Natali zajedno su otišli u pogrebni zavod, ali Net je sve obavila. Od dobrotvorne korpe za Nacionalno udruženje za borbu protiv raka do personalizovanih video-poruka koje su se vrtele u predvorju, bio je to verovatno pogreb godine u Farmington Hillsu u Mičiganu.

Luk je pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču za vrata garaže i parkirao se s leve strane Natalinog tamnosmeđeg mini-vana. Prevezli su se preko poznate duple prepreke, što je značilo da su kod kuće, i deca su se promeškoljila na zadnjem sedištu.

Pogledao je Vila u retrovizoru. Oči su mu ponovo bile crvene i vlažne. Četrnaest su već dovoljno burne godine i kad vas ne snađe gubitak mame. Još nije stigao do faze „ponestalo mi je suza“. Tinejdžeri sigurno imaju više suza zbog silnih hormona.

Luk je stigao do „presušenosti“, a to mu je skoro bilo još gore nego da neobuzdano jeca. Kad plačete, bar vam niko ne govori kako se dobro držite ili da vam je sigurno laknulo što je ona na „boljem mestu“. Ali oni ne znaju ovo: lakše je pretvarati se da ste dobro, nego da zaista budete dobro.

Mej je polako podigla glavu, kao da joj je bila teška deset kilograma. „Gladna sam, tata. Šta ima za večeru?“ Ponekad mu se činilo da je i ona tinejdžer, a ne devetogodišnja devojčica.

Vil je uzdahnuo. „Jeli smo na sahrani, Mej. Tata nema vremena da...“

„U redu je, Vile.“ Luk je podigao ruku. „Baka Teri ostavila je neke obroke u zamrzivaču. Ako je Mej gladna, spremiću večeru.“ Natalina mama otišla je odmah posle završnog horski izgovorenog „Amin“ na

sahrani. Nije se iznenadio. Nikad ga nije naročito volela. Bio je spreman da uđe u kuću bez njenog kamenog pogleda na sebi, kao da je on kriv što je Natali obolela od raka.

„Uđite vi, društvo. Uneću Klejtona.“

Mej i Vil otkopčase pojaseve na sedištima. „Jesi li poneo kući malo onih čokoladnih pereca s ručka? Bili su dobri.“ Mej je zaglavila malo lice između dva prednja sedišta. Prćasti nos ličio je na majčin, oči su bile njegove, a osmeh čarobna mešavina njihovih DNK.

„Bože, ponašaš se kao da si bila na nekoj rođendanskoj zabavi“, prekorio ju je Vil dok je otvarao vrata automobila, a onda njima zalupio tako snažno da su se kola nakrivila. To je bilo novo, ta srdžba.

„Oprosti, dušo, ne misli on tako“, Luk je umirivao Mej. Trebalo je da grdi Vila zbog postupka prema sestri umesto što se izvinjavao, ali nije mu bilo do rasprave. Mej je slegla ramenima i otvorila vrata kojim joj je Vil zalupio ispred nosa. „Baka je ostavila grickalice u ormariću ispod radnog dela. Uzmi šta god ti se sviđa.“

„Hvala, tata.“ Dovukla se do ivice sedišta i iskočila iz auta.

Vilov bes bio je nov, ali nije ga iznenadio. I sâm je doživeo nekoliko napada besa, počevši od dana kad se Natali vratila s tromesečne kontrole. Preživeli su prva tri meseca remisije u stanju radosti i usplahirenog optimizma. Dan posle čistih snimaka sa skenera, Natali je zalepila magnetnu žutu traku na automobil, a tri meseca kasnije kosa joj je konačno narasla dovoljno da ne trpi sažaljive poglede kad su izlazili u javnost. Za vreme njene smene u *Trci za život* nosila je ljubičastu majicu s natpisom PREŽIVELA odštampanim na grudima. Bila je u remisiji, prokletstvo. Ali doktor Sonders oduzeo joj je sve to tri meseca kasnije, s nekoliko snimaka i analizom krvi. Da, tada se naljutio.

Izvadio je ključeve automobila iz brave i gurnuo ih u džep, trgnuvši se kad je zglobovima očešao tkaninu pantalona. Jedini način da se oslobodi ljutnje i sačuva prisebnost bio je da udara vreću u podrumu. Sledeći put pažljivije će umotati šaku, ali sad mu je bol prijatno odvlačio pažnju.

Otvorio je zadnja vrata uz tiho škljocanje i za tren zastao da posmatra malog Klejtona kako spava. Usne su mu bile izvijene u savršen Kupidonov luk, a gotovo nevidljive trepavice dodirivale su mu vrhove

obraza. *Zašto dečji obrazi tako mame na poljupce, naročito kad spavaju?* Kad mu je otkopčao pojas preko grudi, oči trogodišnjaka otvoriše se uz treptanje.

„Tata, jesmo li stigli kući?“

„Da, dušo, stigli smo. Hajde da te presvučemo u pidžamu.“ Pristisnuo je narandžasto dugme, otkopčao preostale dve kopče i oslobodio ga.

„Volim te, tata.“ Klejton je pružio ruke i nagnuo se napred, a mršavo malo telo lako mu se izvuklo iz stolice i ušuškalu Luku u naručje, gde je zažmurio i ponovo utonuo u dubok san. Luk mu je udahnuo miris. Mirisao je na dečački znoj i mrvice čipsa – jer Teri je jedino čipsom uspevala da ga učutka za vreme sahrane. Ne, Luk sad nije bio ljut, samo tužan – tužan u grudima, u kostima, i uglavnom u svakom delu tela.

Prišao je čeličnim vratima na ulazu u kuću, sa usnulim dečakom u naručju. Bila su odškrinuta, pa ih je gurnuo laktom, provukao se kroz taj maleni otvor i zatvorio ih nogom. Koraci su mu odzvanjali u praznom hodniku, obično punom ruksaka i dečjih cipela nasumično nagomilanih u korpama. Ranije je uvek mrzeo te korpe, pretrpane cipelama, cipelama o koje se saplitaio kad se vraćao s posla. Sad su mu nedostajale, kao i sve te obične smetnje u životu.

Pre nego što je otišla, Natalina mama spremila je kuću, od podruma do krova. Prednja prostorija bila je prazna. Bolnički krevet, gomile časopisa i hrpe polupraznih boca vode – sve je nestalo. Nije bilo ni televizora koji su namestili da visi u uglu pored prednjeg prozora. Juče pre bdenja došao je električar i prebacio ga u podrum, s novim sistemom za igrice koji je Teri kupila, kao da bi to moglo pomoći deci da zaborave da im je majka preminula. Sad je soba u kojoj mu je žena isпустиła poslednji dah izgledala kao bilo koja druga zvanična dnevna soba: prljavobeli nameštaj na tamnosmeđem tepihu i porodične slike na zidu.

Bar je mirisala isto, na vanilu i cimet. Mora da je negde bilo nešto što je ispuštalo miris kroz otvore. Moraće to uskoro da otkrije, jer jednog dana će nestati i dom im više neće mirisati kao dom. Možda Eni zna. Kao Natalina najbolja prijateljica, najverovatnije zna sve te male tajne.

Duboko je udahnuo, i začini iz vazduha ispuniše mu pluća kao da ga mogu nahraniti. Uz Vila koji je tugovao u svojoj sobi i Mej koja je čeprkala po kuhinji, sve je delovalo gotovo uobičajeno. Bilo je lepo biti sam u kući bez svih velikodušnih, ali neprijatno predusretljivih rođaka i prijatelja. Sad je mogao da se izležava u donjem delu trenerke i ne brine hoće li mu se kroz rupu na zadnjici videti gaće.

Klejton mu je svakog trena bio sve teži, a šake i podlaktice bolele su ga od sinoćnjeg bokserskog vežbanja. Okrenuo se prema stepenicama, moleći se u sebi da se usnulo dete ne probudi pre nego što ga smesti u krevet. Kako se odmakao od praznog, odzvanjajućeg ulaza, okliznuo se na nešto, izgubio ravnotežu i umalo pao. Zateturao se, ali je uspeo da zadrži Klejtona, iz očajničke želje da izbegne vrisak koji bi ispratio pad. Ljutito je pogledao papir u boji na koji se spotakao.

Obično bi parče papira na podu bila istrgnuta stranica domaćeg zadatka ili pažljivo nacrtan rad iz likovnog koji je pao ispod odlepljenog magneta s frižidera. *Još jedna izjava saučešća*, pomislio je kad je čučnuo. Klejton mu se promeškoltio na ramenu. Luk je uhvatio čvrst koverat prstima i podigao ga prema zraku svetla koji je dopirao s prednje verande.

„Za Luka“, bilo je nažvrljano na prednjoj strani okruglastim crnim slovima. *L* uvijeno na vrhu i sa strane; *K* sitno i iskošeno. Ugrizao se za jezik – bio je to Natalin rukopis. Osetio je poznato peckanje suza u očima.

Odakle je ovo došlo? Osvrnuo se oko sebe u potrazi za nekim tragom kako je to pismo njegove pokojne supruge ležalo posred ulaza. Pogled mu je pao na mesingani otvor na ulaznim vratima. Poštanski otvor. Natali je izabrala ta glupa vrata pre deset godina, kad su izgradili ovu kuću. A onda ga je, posle jedne ledene mičiganske zime, zamolila da ih zatvori. Nikad se nije nakanio da to učini. Ni za devet godina. A sad mu je pokojna supruga slala poruke kroz taj otvor.

Ne. Naravno da nije. Odmahnua je glavom i gurnuo koverat u džep sakoa. Šta god da je to bilo, nije bilo pismo mrtve Natali. Kad ljudi umru, ne šalju pisma kroz poštanske otvore, ne odlaze čak ni da žive na nekom čarobnom mestu zvanom raj; jednostavno, umru. Neko se šalio s njim.

Kad je stopalom udario o stepenište, Mej je istrčala iz kuhinje, još u crnoj haljinici do kolena koju je nosila na sahrani.

„Tata, mogu li da pojedem ovaj slatkiš?“ Podigla je svetlucavi srebrni paketić. „Mama je uvek govorila da nema šećera pre spavanja, ali mislila sam samo ovaj put.“ Takvim usputnim spominjanjem majke kao da ga je udarila u stomak. Kako je ona mogla da bude tako jaka, a on tako slab?

„Naravno, dušo.“ A onda je, zbog male griže savesti, dodao: „Uzmi i čašu mleka uz to, važi?“

„Uh, tata! Ne mogu sama da sipam mleko. Preteško je. Uvek propem.“ Ubacila je pramen smeđe kose do ramena u ugao usta, što joj je prešlo u naviku čim joj je kosa dovoljno porasla da je dosegne. Natali je mislila da je to mehanizam utehe, ali ipak joj se gadilo. Luk je rešio da se ne obazire; sad joj je bila potrebna uteha.

„Poslaću Vila da ti pomogne.“

„Nije više ljut na mene, jelda?“ Izvadila je mokri pramen kose iz usta i zatakla ga iza uha. Stresao se. *U redu, možda je zaista odvratno.*

„Ne, dušo, nije. Tužan je, a ponekad kad si tužan, izgleda kao da si ljut.“

„Hm. Dobro.“ Slegla je ramenima i pokidala zubima pakovanje energetske pločice pre nego što se vratila u kuhinju.

„Volim te“, doviknuo je za njom.

„I ja tebe!“, odgovorila je preko ramena.

Pošto je spustio Klejtona i nagovorio Vila da pomogne mlađoj sestri oko užine i spavanja, Luk je bacio sako na krevet i naglo izvukao kaiš. Kaiš će moći ponovo da nosi, zaključio je, ali ne i odelo. Kako će moći da obuče odelo koje je nosio na ženinom pogrebu, a da se ne seti... svega? Izvadio je zaštitnu vreću iz garderobera i brzo okačio sako. Neki plavi treptaj u džepu privukao mu je pogled.

Pismo. Zaboravio je, ili je možda naterao sebe da zaboravi. Ličilo mu je na Natalin rukopis, i zbog toga ga je zgrabio i pustio vreću s odelom da padne na pod, zajedno s drvenom vešalicom. Otvorio je koverat tako što je zavukao prst ispod preklopa. Ispao je presavijeni papir istrgnut iz sveske sa spiralom. Pa, to je potvrdilo pretpostavku.

Niko drugi osim Natali ne bi pisao pisma svom udovcu u jeftinoj svesci sa spiralom i istrkao papir, a da ne podseče ivicu.

Bacio je prazan koverat na krevet, ali je zastao kad je uhvatio svoj odraz u ogledalu na drugom kraju sobe. Pepeljastoplava kosa još mu je bila brižljivo očešljana na razdeljak, kravata vezana. Izgledao je čisto i uredno, kao da je spreman za poslovni razgovor ili neku veliku poslovnu prezentaciju. Jedini znak koliko je taj dan bio užasan pokazivao je sloj žućkastih čekinja na bradi. Nije bilo u redu što je spolja izgledao tako pribrano, kad se iznutra raspadao. Brzo je ispasao svečanu košulju, olabavio čvor na kravati i pogladio kosu dok razdeljak nije nestao.

Tako, mnogo je bolje, pomislio je, procenjajući svoj odraz.

Nije više mogao da odlaže. Drhtavih ruku, seo je na ivicu kreveta, leđima okrenut ogledalu, i odmotao presavijeni papir iz sveske sa spiralom. Na vrhu, nesumnjivo ispisano Natalinim rukopisom, pisalo je: „Dan kad sam sahranjena.“ Ispod se nalazio tekst, ispisan tako poznatim okruglastim rukopisom da je imao osećaj kao da mu je šaputala u uho dok je čitao.

Dragi Luk,

Ili bi možda trebalo da kažem „Najdražem Luku“ ili „Mom voljenom mužu, Luku“, ili bih mogla opušteno da kažem „Ej, Luk“! Nisam sigurna kako se mrtva žena obraća svom mužu. Ako čitaš ovo, verovatno sam mrtva. Ili mi njuškaš po stvarima, pronašao si moj lični dnevnik i odlučio da ga pročitaš. Ako je to slučaj, sram te bilo! Ali pretpostavljam da sam mrtva, jer nisi baš ljubopitljiv tip.

Prvo da ti kažem – volim te. Volim tebe i našu decu više nego što bih ikad mogla da opišem. Od pomisli na to da ti živiš, a ja ne, dođe mi da povratim, kao kad smo imali onaj užasan stomačni grip odmah posle Klejtonovog rođenja. U meni se javlja ljutnja, i ljubomora, i gomila drugih stvarno ružnih emocija. Zato, pre nego što se sva raspekmezim na verovatno već previše raspekmežen dan, reći ću ovo: nisam želela da te napustim.

Osećam se prilično melodramatično što ti pišem pismo koje ćeš otvoriti na dan moje sahrane. Prema mišljenju doktora Sondersa, imam prilično pristojne mogućnosti da pobedim ovu stvar, ali znaš mene: ne

Kad me ne bude

verujem lekarima. Neće škoditi da započnem ovaj dnevnik, znaš, za svaki slučaj. Oduvek sam želela da se oprobam u pisanju; možda će mi ovo biti prvi korak ka konačnom pisanju romana koji mi se vrti u glavi u proteklih deset godina. Kažu da treba pisati o onome što znaš, zar ne? Ja, očigledno, poznajem rak, i nismo prijatelji.

Prvi dan hemioterapije je sutra. Tako sam uznemirena. Ne, nije reč o kosi, iako znam da već dovoljno jadikujem zbog toga. Manje me brine gubitak kose, a više to da ću izgubiti sebe, da ću postati jedna od onih praznih pacijentkinja na hemioterapiji koje viđam u čekaonici doktora Sondersa, sve same kost i koža. Danas je bila devojka koja je povratila tamo u čekaonici posle terapije. Verovatno je na početku, jer još ima kosu, ili je to možda bila odlična perika. Moram se setiti da je pitam gde ju je nabavila.

Hoćeš li da čuješ najgori deo? Sestrice su se ponašale kao da to nije ništa strašno, kao da je brisanje povračke s poda čekaonice (i zidova i stolica) uobičajeno u onkološkoj ordinaciji. Kad razmislim, u ordinaciji doktora Sondersa uopšte nema tepiha. Možda su prečesto morali da unajmljuju paročistače, pa su zaključili da im je linoleum praktičniji?

U svakom slučaju, dosta o tome. Sutra ću te obavestiti kako je. Večeras se nadam da ćeš dodatno zagrliti i poljubiti decu u ime njihove majke. Mislim da ne treba još da im kažeš za ovo. Pomisao na to da ti mama piše s neba... ili već gde god da sam, mogla bi da bude prilično strašna. Znam da si rekao deci kad je Mandarina isplivala na površinu u akvarijumu: „Kad umreš, umro si.“ Biću iskrena – učinilo mi se malo okrutno. Pitam se, misliš li da sam sad otišla zauvek? Hrana za crve, đubrivo, ležim pod cvećem, spavam dubokim snom. Pa, gde god da sam, volim te. Nedostaješ mi. Pisaću ti ponovo sutra.

*Voli te
Natali*

Luk je na butini ispravio zgužvanu stranicu. Nije znao šta da misli. Čitajući poruku, čuo joj je glas u glavi, kao da je sedela pored njega. Mislio je da će se rastužiti, ali nije. Pismo ga je zagrejalo u grudima. Poželeo je da okači odelo umesto da ga spali.

Pažljivo je presavio papir po već stvorenim linijama, vratio ga u koverat i stavio na jastuk. Izgledalo je kao da tamo pripada. Natali je uvek imala tako pažljive postupke. Jednom mu je čak napisala ljubavnu poruku crnim mastilom na banani koju mu je stavila u kutiju za ručak. U to vreme mislio je da je ljubavna poruka na banani najčudniji mogući način prenošenja poruka. Do danas. Pisanje pisama iz groba bilo je još čudnije, ali i – predivno. Zar će zaista dobiti još jedno sutra? Gotovo se nasmešio na to.

Možda će još razmisliti o odelu. Presvukao se u probušenu trenerku i majicu s dugim rukavima, pitajući se hoće li uspeti da odspava noćas. Bol ga je lišavao utešnog sna, a čeznuo je da noću utone u blaženo nesvesni svet snova, gde je život možda čudan, ali svakako manje strašan. Lekar mu je propisao pilule za spavanje, ali dosad se već skoro navikao na nesanicu.

Okačio je svečane pantalone i sako na velike drvene vešalice na kojima su stajali, navukao vreću preko njih i zatvorio rajsferšlus. Odmerio je mesto gde ih je obično kaćio, u prednjem delu garderobera, odmah ispred poslovnih košulja s kratkim rukavima. Ako zadrži odelo, ne može da ga ostavi tu u prednjem delu, gde bi ga video svaki put kad se oblači ili uzima cipele. Moraće da ga prebaci pozadi, gde bi, posle nekog vremena, možda čak i zaboravio na njega. Odvažno je požurio u zadnji deo prostranog garderobera, leđima okrenut Natalinoj strani, gde su njene haljine i bluze mirno visile, nesvesne da više nema njihove vlasnice da ih nosi.

Trenutno mu je poslednji komad u garderoberu bila crna, prevelika havajska košulja s upadljivim crvenim cvetovima na grudima. Pomerio ju je napred da napravi mesta i smestio odelo u upražnjeni prostor. Kad je metalna kuka zazvečala o šipku, belo parče iskrzane ivice papira iz sveske zalepršalo je na tepih poput snega. Zapanjeno ga je gledao kako pada, kao prvi sneg zimi. Ali, čim je dodirnilo tepih, brzo ga je podigao kao da će se istopiti. Držeći taj zalutali papir na dlanu, spustio se na pod i naslonio na savitljivi zid Nataline odeće. Njen poznati miris omekšivača i losiona obavio ga je dok je proučavao resice.

Pismo nije popunilo prazninu u njemu koja ga je pekla kao kad izvade neki važan unutrašnji organ, ali učinilo je nešto drugo. Prvi

Kad me ne bude

put posle mnogo meseci nije se plašio izlaska sunca ujutro, jer će ih možda biti još. Zar nije tako rekla? Pisaće još?

U poslednje vreme prestao je da se nada, jer je to smatrao krajnje beskorisnim, nečim što mu je ostavilo samo gorčinu. Ali večeras, dok je zamišljao kako još jedan plavi koverat zagonetno klizi kroz poštanski otvor ulaznih vrata, u njemu se ponovo pokrenulo nešto poput nade. Uzeo je papir palcem i kažiprstom, nežno ga protrljao i prošaputao: „Hvala.“

DRUGO POGLAVLJE

Klejton se probudio pre zore. Luk ga je preneo kod sebe u krevet i uključio televizor. Tišina je trajala tek dvadesetak minuta. Tada su počeli zahtevi.

„Tata, mleko.“

Luk je uzdahnuo. „Mleko, molim te.“ Natali je zahtevala učtivost od dece. Trebalo je da nastavi s primenom njenih načela.

„Dobro. Tata, molim mleko“, šušкао je Klejton, a molećive oči trogodišnjaka zauzimale su mu polovinu lica. Kako bi sad mogao da ga odbije?

Već treći put išao je do kuhinje, a još se nije ništa čulo iza dvojica zatvorenih vrata u hodniku na spratu. Bližilo se jedanaest sati pre podne i počeo je da se pita koliko dugo treba da ih pusti da kunjaju. Što se njega tiče, mogli su i ceo dan.

Tromo je sišao još jednim nizom stepenica. Dok je gledao preko ograde, nešto plavo privuklo mu je pogled i osetio je knedlu u grlu. Zavukao je ruku u džep kućnog ogrtača, opipao pismo koje je sinoć pronašao na drvenom podu. Još je bilo tu, iskrzane ivice papira iz sve-ske pružale su mu stalnu utehu poslednjih dvanaest sati. Jedno pismo bilo bi dovoljno, ili je bar tako mislio dok nije video najnoviji plavi pravougaonik, napola sakriven računima i telegramima saučešća iz dnevne pošte. Sad je samo mislio da želi više, više od Natali i njene utehe. Kad je razmislio o tome na takav način, bio je siguran da mu nikad ne bi bilo dovoljno.

Strčao je niz stepenice, preskočivši poslednje dve, i dočekao se uz tresak bosim nogama na drveni pod. Odbijajući se od novog praškastog sloja snega napolju, sunce se probijalo kroz visoke, uzane prozore oko vrata. Jednom rukom protrljao je oči, dok je drugom gurao sva ostala pisma u stranu i grabio Natalin koverat.

Kad me ne bude

Ime mu je bilo nažvrljano na prednjoj strani, ovog puta s njihovom adresom i pečatom. Nije bilo povratne adrese. Poslato: Farmington Hils, MI. Okrenuo je pismo: „DAN DRUGI“ bilo je napisano crnim slovima pozadi. Nije se ni trudio da bude pažljiv, zavukao je prst ispod preklopa i pocepao ga. Zavirio je unutra preko iscepkanog otvora. Još jedan presavijeni list papira iz sveske, sa iskidanom ivicom, virio je iz njega kao da ga zove da ga pogleda. Pohlepno ga je odmotao.

Prva strana i polovina druge bili su ispisani njenim rukopisom. Oteturao se do stepenica i seo na drugi stepenik odozdo, pomerajući se napred-nazad da se bolje namesti na uzanom sedištu. Nije imao vremena da uživa u tom pismu. Morao je da čita brzo, pre nego što Klejton primeti da ga nema i pre nego što Mej i Vil promole glavu.

Natali je bila u pravu; ne bi bilo pametno da sad otkrije ta pisma deci. Za njih je to bio pogrešan trenutak, ali i za njega. Još nije bio spreman da ih pokazuje bilo kome, mada nije bio siguran zašto. Možda zato što su mu omiljeni trenuci s Natali bili oni koje su proveli u razgovoru, samo njih dvoje, kad su razmatrali svoj dan i život i decu. Nije znao kako da to radi sam. Papir mu se izvio u ruci kad je počeo da čita.

DAN DRUGI

Dragi Luk,

Dobro, dakle, hemioterapija je i zvanično grozna. Danas ne mogu mnogo da pišem; osećam se kao da imam stomačni grip, pregazio me je automobil i potajno sam se nakljukala pilulama za spavanje, sve u isto vreme. Ako se to nije desilo bez mog znanja, onda mora da je hemioterapija. Ima smisla, jer hemioterapija bukvalno i jeste otrov. Doktor Sonders stalno govori kako je to dobar otrov. E to je pravi oksimoron.

Moram da spavam, ali nadam se da ćeš dobiti ovo pismo na vreme da uradiš nešto danas. Znam da sam mrtva, ali to me ne sprečava da te molim da mi učiniš neku glupost. Samo me sprečava da te ne gnjavim zbog toga dok to ne uradiš.

Da li bi napravio deci palačinke? Znam da nisi baš lud za pripremanjem doručka, ali, veruj mi, ponekad ujutro (kao onog jutra posle

Emili Bliker

sahrane tvoje majke) ništa ne prija više od vrućih palačinki koje ti napravi neko ko te voli. Ali ne one iz kartonske kutije. Moraćeš da upotrebiš moj poseban recept za palačinke. Napisaću ga pozadi, pošto mi je u glavi. Oh! Ne zaboravi, Mej voli palačinke sa smajlijem od čokoladnih kuglica. Neće ih jesti bez toga.

Evo jednog ludog predloga – možda bi trebalo jednom da probaš. Poljubi decu. Volim te i nedostaješ mi.

*Volim te,
Natali*

Luk je okrenuo stranu, u nadi da će pronaći još jednu poruku od nje, ali tamo je bio samo recept. Izgledao je prilično jednostavno. Proteklih nekoliko nedelja neko je bio tu da priprema hranu za decu, ili su ljudi donosili pripremljena jela u plastičnim posudama. Ali on ih je jedva jeo. Čak i tokom ta poslednja tri meseca, kad su znali da se kraj brzo približava, uglavnom se oslanjao na žitarice iz kutije, makarone i sir, i mnogo banana i štapiće šargarepe kako bi pokazao Natali da se trudi da bude zdrav. Sad je sav pritisak da deca pojedu tri bar poluzdrava obroka dnevno pao na njega.

„Tata! Treba mi mleko!“ Viknuo je Klejton iz svoje sobe i to je odjeknulo kroz dvospratni ulaz. Toliko o pristojnosti. Vrata se otvorile u hodniku na spratu.

„Tata, Klejton se dere. Pokušavao sam da spavam.“ Vilov glas bio je trom i Luk se zapitao kad mu je četrnaestogodišnji sin zaspao sinoć.

„Daću mu nešto da popije, a onda ću napraviti doručak. Može palačinke?“ Presavio je pismo dok je govorio, vratio ga u koverat i dodao onom drugom koje mu je još bilo u džepu.

Vil se nagnuo preko ograde, a razbarušena kosa štrčala mu je u gotovo stilizovanim smeđim špicovima. Ličio je na majku, čak je pomalo i šušкао kao ona, kad je bio umoran ili rasejan. Kad je Vil bio mali, Luk je uvek bio pomalo ljubomoran što sin ne liči više na njega, ali sad mu je bilo drago. Žalio je što sva deca ne liče na Natali jer, dok je gledao u te njene deliće koji su nastavljali da žive u njima, nedostajala mu je za trunku manje.

„Tata...“, Vil je oklevao. „Ti ne praviš palačinke.“